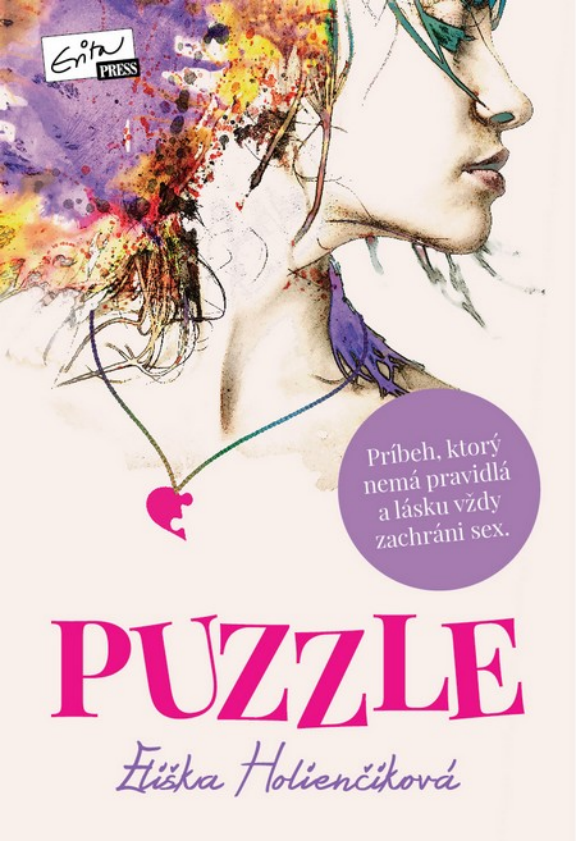

Enita
PRESS

Príbeh, ktorý
nemá pravidlá
a lásku vždy
zachráni sex.

PUZZLE

Ľiškva Holienčíková

PUZZLE

Žižka Holienčíková

ISBN 978-80-8176-139-3

PUZZLE

Žižka Holienčíková

Prológ

Nie je to smutný príbeh ženy, ktorá milovala a jej láska sa nesplnila. Je to zvláštny príbeh o tom, že láska má naozaj veľa podôb. Poznáme to, veď rozchody a sklamania sme si prežili všetky. Občas sa opakujú a bolia. Patrí to k tomu.

Pred pár rokmi mi do života vstúpila jedna žena. Príjemná, maximálne húževnatá a dostala čokoľvek, čo chcela. To sa mi na nej páčilo, čokoľvek sa nám dialo v práci, vedela, ako na to. V rodine mávali často ostré hádky, ale stačilo, aby zvolala poradu a prehovorila im všetkým do duše a vo svete bol

Puzzle

náhle mier. Keď sme boli nakupovať a šaty jej nesadli, vždy si poradila. Dokonalá žena.

Vlastne nie, klamem. Mala naozaj takmer všetko, vyzerala krásne, ale nemala lásku. Lásku, po ktorej túžila. Po nejakom čase nášho priateľstva som sa jej opýtala, aká je tá láska, ktorú stále hľadá. Alebo či už niekto taký existuje? Pokrčila plecami a nepovedala mi nič. V ten večer som videla, že sa v nej niečo pohlo. Opýtala som sa na niečo, čo ona nerada prezrádzala. Trinásta komnata? Asi áno.

O pár dní mi povedala že lásku má. Tú lásku, na ktorú som sa pýtala. Na otázku, prečo nie sú spolu, sa jej zaleskli slzy. v očiach

Zakoktala niečo v zmysle, že sa to nedá, hoci ona by chcela. Vtedy som vedela, že má tajomstvo. Tajomstvo, ktoré som chcela vedieť. Mladá a taká úžasná žena je sama a má smutné oči? Nepýtala som sa ďalej, ani som po ničom nepátrala.

Celé to vraj bola náhoda. Trochu naliehania, trochu rečí a šli na rande. Tma a mrazivé počasie tomu dávali tajomnú atmosféru. Aspoň tak si to pamätala, už to všetko bolo veľmi dávno.

„Ale aj keď odvtedy prešlo už naozaj veľa času, stále si pamätám ako ma pobožkal. Trochu sa mi roztriasli kolená a vedela som, že ho chcem vidieť aj na druhý deň. Mladá som bola,“ usmiala sa na

mňa. „Všetko bolo vtedy jednoduché. Teraz... ani neviem, čím sa to skomplikovalo. Obaja sme voľní, on nemá nikoho, ja tiež nie. Tak sa to hovorí, že ani spolu, ani bez seba, doteraz to tak je. Ja síce viem, že raz budeme spolu, ale mňa to čakanie nebaví. A asi žiadna by nečakala po tom všetkom, čo sa medzi nami stalo.“

Očami kladiem otázku, ale pokrútila hlavou. Nechcela mi povedať viac. Zaujímal ma ten príbeh, lebo tá žena mala v sebe toľko tajomstiev... Chcela som poznať aspoň toto.

„Prečo sa nebavíme o mužoch?“ spýtala som sa jej raz.

„Bavíme. Práve si mi dopovedala, že ten kolega vedľa z kancelárie ťa pozval na rande,“ uškrnula sa.

„No dobre, moji chlapi. A čo tí tvoji?“

Zaujala bojový postoj, v tých očiach by ma utopila.

„Nič mi nepovieš?“ zarýpala som a vytiahla víno z poličky.

„Dvory nad Žitavou?“ položila rečnícku otázku, keď chytila do rúk fľašku, „vyťahuješ na mňa takéto ťahy?“

Prikývla som a povzbudivo sa usmiala. Bolo to dobré víno, znova to bol len tramín, pretože iné odmietala. Značka jej trochu asi rozčerila spomienky, aspoň tak vyzerala.

„Čo by si chcela počuť?“

Neverila som vlastným ušiam. Dala mi priestor na pýtanie sa. Ona?

„Povieš mi, kto je to?“

„Koho myslíš?“ veselo sa zasmiala.

„Nehrajme tie hry. Ja viem, že to nebude len tak niekto. Si sama, odmietaš mužov už nejakú dobu. Pekní, mladí, bohatí, nič. A myslím si, že to bude ním, niekým.“

Bolo ticho. Minútu, dve, tri. Bola som ochotná vydržať aj pol hodiny, len aby mi niečo povedala.

„Vieš, niekedy sa ľudia nájdu. Oni sami o tom ani nevedia. Je im dobre, trávajú spolu čas a zabudnú na všetkých okolo. Nepotrebujú nič, len seba. A keď to potom skončí, bolí to. Niekto si dá srdce do poriadku, iný nie. A ak to pokračuje potom zase a zase, je to kolobeh. Dvaja ľudia si na seba tak zvyknú, že ich to bude k sebe ťahať navždy.“

„Láska nebeská?“ skúsila som jej do toho skočiť, aby som ju pobavila.

Zamračila sa a ostala ticho.

„To by si asi nepochopila.“

„Prepáč. Nechám ťa hovoriť,“ vyprskla som rýchlo, len aby som nestratila ten moment, keď sa rozhodne povedať mi viac.

„Hovorila som ti, keď sme sa spoznali, bolo to dávno. Možno je to tým, neviem sa odpútať od spomienok. Často naňho myslím, dosť často, hoci

by som radšej ani nechcela. Pripomína mi možno aj to, čo som stratila.“

„Život? Možnosti?“ skúsila som otázku.

„Ale nie. Veď môj život bol on. Alebo... nie tak doslova. Viem, že sa ti zdám naivná, ja viem. Zdám sa taká všetkým. Ale to je dobre. Nemusím nič vysvetľovať.“

Ostalo ticho. Znovu pár minút. Vypila som svoje víno a naliala nové. Napila sa z druhého pohára a stále nič. Emócie v tvári? Nula. V ten večer mi už o ňom nepovedala nič. Všetko bolo také všeobecné, že som z toho nič nepochopila, hovorila v hádankách.

No a potom v jeden teplý letný večer sme sedeli na terase a pili sme víno. V ten večer naozaj veľa vína, oslavovali sme jej povýšenie v práci, mala dobrú náladu a živo sa zaujímalá o všetko okolo seba. Nikdy som ju nevidela takú peknú. Rozviate vlasy, úzke šaty, opálené plecia a úsmev na všetky strany. Povedali sme si vtedy veľa. Rozprávala mi o tom, aké je jednoduché milovať a že vie, že raz to bude opätované. Nerozumela som jej slovám. Zdali sa mi, vzhľadom na situáciu, zvlášťne. Občas koketne hodila očkom po mužoch pri susedných stoloch a usmiala sa aj na čašníka. Takú som ju nikdy nevidela. Ako keby vedela, že dnes sa niečo stane. Bývala odmeraná aj milá, ale nikdy nerobila

Puzzle

dvojzmyselné poznámky na mužov. Stále nezadaná, ale krásna.

Otvorili sa dvere a vošla skupinka mladých mužov. Pohár, z ktorého sa chcela napit', jej takmer vypadol z rúk a obľiala si stehná. Rýchlo siahla po obrúsku, ktorý ležal na stole, utrela si ich a zachovala si profesionálny výraz, ktorý používala, keď chcela niečo zakryť. Pod stolom klepkala vysokým podpätkom a videla som, že sa niečo stalo.

Jeden z tých mužov ju zaregistroval, kývol smerom k nám a ona usmiala. Tak nejako zvláštne a žiarivo. Videla som ju usmievať sa od radosti, aj keď sa jej niečo podarilo, ale toto? Doslova iný level úsmevu. Cítila som napätie, ale nepýtala som sa. Ale niektoré príbehy, ktoré mi kedysi akoby mimochodom hovorila, mi začali dávať zmysel.

Nebol to dokonalý muž, po akom sa hrnú všetky ženy. Vysoký s tmavými vlasmi, nezdal sa mi výnimočný. Že pre ňu bol osudový, som sa dozvedela ešte v ten večer.

Vína sme vypili veľa. Bavili sme sa a moment, keď ho videla, sme nejako odsunuli, ale stále som videla, že si kontroluje vlasy, zastrkáva si neposlušné pramene za ucho a niečo z nej vyžarovalo. Ostala pokojná.

Vstala a šla na toaletu. Ostala som sedieť a pozrela som smerom, kde sedel on. Všimol si, že odišla, vstal a šiel za ňou. Z terasy bolo vidieť do podniku, posunula som si stoličku a bola zvedavá, čo sa stane.

Sadol si ku stolu a čakal, kým sa otvoria dvere. Veľké presklené tabule mi poskytovali úžasný výhľad a tak som videla, že ona vyšla z dverí a uvidela ho, oprela sa o ne. Vstal a rozhodným krokom sa blížil k nej. Vykročila aj ona. Objal ju a pobožkal na líce. Mimika o človeku prezrádza veľa. Ona mala v tvári vpísané všetky emócie, aké existujú. Niečo jej povedal, zasmiala sa. Nebola to dlhá konverzácia a aj z tej diaľky som cítila napätie, z oboch. Rozlúčili sa trochu chvatne, chytil ju za ruku a na okamih som mala pocit, že jej niečo vtisol do dlane. Každý sa vybral opačným smerom, ona ku mne a on k dverám pánskej toalety.

Keď prišla a sadla si, mala nečitateľný výraz. Chcela som sa jej na to opýtať, ale verte mi, nevedela som ako. Ku stolu sa totiž vrátila úplne iná žena. Jas v tvári, úsmev a ešte niečo. Všimla som si to, až keď vzala pohár s vínom za stopku a napila sa. Niečo sa jej ligotalo na prste, niečo veľmi maličké, ale krásne. Prsteň. V ten večer sa zasnúbili.

1. kapitola

Napravila si šaty, usmiala sa do zrkadla na svoj odraz. Nádyh, výdych, to bude dobré.

Dlho sa tešila, naozaj dlho. Nebolo to bežné, nestávalo sa to každý deň a kedykoľvek mali možnosť sa stretnúť, tešila sa. Naňho, na seba. Na to, aká bola, keď bola s ním. Na to, že budú len tak ležať v posteli a pôjdu spať. Spolu ako puzzle. Na posledný bozk, lebo nič netrvá večne.

Zvonček, otvorila dvere a znovu bola v tom. Iný svet, zastal čas, všetko bolo len ich. Odsunuli problémy a kreslili si svoj svet. Vždy len na chvíľu a len občas. Dokonalé momenty.

Ležala, nohy mala preložené cez tie jeho a pili víno. Víno bolo dobré, trochu obľiala seba aj jeho, lebo však nervozita. Nie taká, že nevedela, čo povedať. To tu neplatilo. Príjemná nervozita.

Usmievala sa, lebo sa usmievala vždy, keď bola s ním. Všetko bolo klasické, trochu smiechu, trochu reči a potom sa pobožkali. Jedenkrát, dvakrát a už nerobili nič iné. Mala ho všade, hladkal ju po vlasoch, po zadku, bozkával ju a neprestával.

Niektoré chvíle sú proste top.

Strapaté vlasy, nahá v náručí, ale v jeho náručí. Spokojná, hoci trochu zamračená. Prešiel jej prstom po čele, usmiala sa. Nemohla sa neusmiať, keď sa jej len dotkol. Občas jej telom prešiel doslova elektrický výboj. Zvláštny pocit, ale len na chvíľu. Niektoré chvíle si potom pamätala navždy.

Celé je to ako z knižky, rozmýšľala, keď spal. Pozerala naňho, pokojne dýchal, jednou rukou ju mal pritiahnutú k sebe. Nepohla sa ani o milimeter, len naňho pozerala. Nechcela si pokaziť čaro tej chvíle. Potom, keď zavrela oči, pomrvila sa, aby sa jej ležalo pohodlnejšie, cítila, ako sa posunul spolu s ňou. Puzzle.

Zamračila sa. Rozprávka sa skončila, nepáčilo sa jej to. Odišiel. Zase. Schovala sa do perín, pritúlila k sebe plyšového medveďa a plakala. Asi nie dlho, lebo zaspala. Snívalo sa jej, že stále plače a keď sa zobudila, líca mala vlhké. Niečo sa stalo.

Porušila pravidlá a zamilovala sa. Porušil ich aj on, lebo jej to dovolil. Nič nebolo nové, láska tam bola po celý čas, len ju odsúvali. On aj ona, obaja. A vraj veľké lásky nebývajú naplnené. Táto sa začala už dávno, prešla si všetkým možným a začínala nadobúdať správne rozmery. On aj ona, spolu.

Nebál sa, že by neboli spolu navždy, vedel, že keď si po tom všetkom nájdú k sebe cestu, že to bude dobré. Báł sa len, či to chce aj ona. Vždy síce povedala viac ako on, občas z nej tú lásku aj cítil, ale nemal istotu. Sex nie je záruka.

Bozkávali sa. Nie zvedavo ako milenci, ktorí sa nepoznajú. Neskúšali nič nové, len sa vracali k niečomu, čo spolu už prežili. Túžba v tom síce bola, ale ona cítila aj niečo iné. Keď bola s ním, cítila pokoj. Bolo jej dobre, všetky problémy, čokoľvek, čo sa dialo, šlo bokom. Neriešila nič dôležité, žila tým okamihom. Čas, ktorý občas trávili spolu, však vždy len náhodou a za rúškom tmy, mal v sebe niečo z minulosti. Vracala sa k tým pocitom, hoci neboli ozajstné. Živila ich v sebe, i keď ju boleli. „Láska bolí však? Lenže keby nebolela, nevedeli by sme o nej,“ hovorila mi často s trpkosťou v hlase, ale stále s úsmevom, keď sme čítali nejaký článok v časopise alebo som jej hovorila príhody z čias, keď som mala smolu na mužov.

„Mám ťa rada, ešte stále, neprestalo to. U mňa to bolo vždy tak, veď si to videl. A myslím si, že ty si na tom rovnako.“

Asi ju bolelo, že ju bral len ako spríjemnenie chvíľ a že tu bola, keď potreboval. Vždy. Preto si potrebovala dokázať, že má rád aj on ju. Stačilo, keď to povedala ona. Neodpovedal takmer nikdy nič, vždy len niečo o tom, že jemu je s ňou síce dobre, veď je slobodný, má všetko tak, ako potrebuje. Keď má chuť je s ňou. Keď nie, je tam, kde mu to vyhovuje. A však aj ona je slobodná, nech si to užíva, presne tak ako on. Žiť pre prítomnosť. Občas ju po tých slovách pobožkal a dúfal, že z toho bude niečo viac. Odmietala to. Po nejakom čase si uvedomila, že to, čo mu nedá, ho priťahuje najviac. Rada si myslela, že ho priťahuje ona, tým aká je. Nebola to úplne pravda, on bol v tomto veľmi nekomplikovaný. S kým mu bolo dobre, s tým trávil čas. S ňou mu bolo dobre. Až príliš, lenže toho sa bál najviac. Preto nikdy nedal šancu ničomu viac a snažil sa na to nemyslieť.

Niekedy by vymazala to minulé a šla na to znova, aby sa im celý vzťah vyvinul nejako prirodzene. Nedalo sa fungovať len tak, že ona miluje viac. Vedela to, ale nepripúšťala si to.

Také zvláštne to bolo. Len tak sedieť vedľa neho a normálne sa spolu rozprávať, piť víno a tváriť sa, že sa nikdy nič nestalo. Nie všetko je v živote jednoduché. Že musí byť silná vedela už dávno, ale ako to zvládnuť, keď každú chvíľu na ňu uprene pozeral? Páčil sa jej ten pohľad, vždy ho milovala. Len dnes, nevedela z neho nič vyčítať. Pozeral na ňu lebo ju dlho nevidel, lebo sa mu páči a možno... Rýchlo tú myšlienku radšej striasla, ale usmiala sa. Tak, ako sa usmievajú šťastné ženy. A možno, pomyslela si, možno...

2. kapitola

Celý príbeh o tom, ako to medzi nimi bolo, mi povedala až po nejakom čase. Už keď sme sa stretli, vedela som, že sa niečo stalo. Usmievala sa na všetky strany. Sedeli sme, pili sme kávu, jedla koláč a trúsila na zem. Bola taká zvláštne šťastná a všetko zlé hodila za hlavu. Hovorila mi o ich prvom spoločnom lete, keď sa zaľúbili. Na Sardínii.

„Nikdy by som neveril, že sa naozaj zbalíš a pôjdeš so mnou,“ uškrnul sa, vyzliekol si tričko a zostal len v plavkách.